

ikke troet at kunne tilraade det ærede Thing at beslutte sig til at henviise Andragendet paa, hvorimod man har foreslaaet at henviise Andragendet til Kirkes- og Undervisningsministeren, for at han kan overvete, om der ikke bør gives en saadan Understøttelse for et enkelt Aar. Udvalget har troet, at man bør holde sig til en aarlig Bevilling, men derimod ikke binde sig ved en fleraarig, idet man først ønsker at forfikkre sig om, hvorledes Skolen gaar. Efter de foreliggende Oplysninger har Udvalget været tilbøieligt til at anse denne Skole for at være meget vel dreven paa en praktisk Maade, og man maa derfor meget paaføjnne den Opoffrelse, som er gjort fra vedkommende Enkesrues Side ligesom ogsaa fra de mange Privates Side, som have støttet hende. Udvalget tvivler heller ikke om, at den høitærede Minister vil tage alt muligt Hensyn til dette Andragende og støtte Skolen paa den Maade, som Forholdene i det Hele maatte kræve. — Jeg kommer derefter til Indstillingen under Nr. 5 med Hensyn til det Andragende, der omhandles i Betænkningen Nr. 14, fra Hebevig Marie Reinwaldt, Enke efter Sergent P. S. Reinwaldt. Som det vil ses af Betænkningen, som hendes Mand til Stade i 1873 under Generalstabsøvelserne ved Kolbing, blev indlagt paa Hospitalet og døde i samme Aar. Den 7de November 1878 fik hun 50 Kr. eengang for alle af Krigsministeriet. Hun havde ansøgt om en aarlig Understøttelse, men den saae Krigsministeriet sig ikke istand til at yde hende. Hun har en aarlig Pension af 144 Kr., og af Civillisten faar hun 40 Kr., men denne sidste Understøttelse gives hende kun for 1 Aar ad Gangen, der er altsaa ingen Sikkerhed for, hvorlænge den vil være. Hun kan altsaa kun regne paa den aarlige Pension af 144 Kr. Det bemærkes, at hendes Syn er svækket, og at hun er meget nervesvag, og efter de Erklæringer, som foreligge, ser hun sig ikke istand til at fortjene noget Væsentligt til Livets Ophold. Udvalget finder i Betragtning af den sørgelige Maade, hvorpaa hendes Mand har mistet Livet, og hendes svækkede Helbred, at der vil være Grund til, at denne Sag tages under nøie Overveielse, der muligvis kunde føre til, at hun fik en lidt forhøiet Understøttelse. — Den næste Indstilling i Rækkefølgen vedrører Betænkningens Nr. 16. Jeg skal ikke omtale den, for de ærede Forslagsstillere have udtalt sig derom. — Det Samme er Tilfældet med Indstillingen til Betænkningens Nr. 19 og med Indstillingen af Andragendet i Betænkningen Nr. 20. — Jeg kommer derefter til Indstillingen Nr. 6 af Andragendet (Bet. Nr. 23) fra Sønderho Sogneraad paa Jang, som Udvalget foreslaar henvist til Indenrigsministeren. Andragendet gaar ud paa, at Statskassen vil yde et Tilskud paa 52,000 Kr. til Opførelse af et Børn for Byen mod Søen. Den har en Sum af 32,000 Kr., som er skænket af Centralkomiteen for Indsamlingen i Anledning af Storm-

floden. Tidligere har Sognet i et Andragende til Ministeriet selv tilbudt at ville yde et Bidrag af 10,000 Kr.; men paa Grund af de sidste Aars meget trykkende Forhold ser det sig ikke længere istand til at yde dette Tilskud og anmoder derfor om, at Staten vil yde det fulde Tilskud 52,000 Kr., som, lagt til de 32,000 Kr., som det har forud, giver 84,000 Kr., der anses som tilstrækkeligt til, at et Børn vil kunne opføres derfor. Der gjøres gjældende, at det ældre Børn, som findes paa Den, i Livens Løb er blevet stærkt svækket, og at Strømsforholdene have forandret sig saaledes, at Børnet ikke længere besytter det mest faretruede Sted. Forholdet er nu saaledes, at ved hver Højvande eller Stormflod ere Indbyggjerne i stor Skræk for, at det næste Dieblis skal tilintetgjøre deres Eiendele og ruinere dem fuldt ud. Der foreligger imidlertid for Udvalget hverken Overslag eller nærmere Begrundelse af, hvorvidt de Beføstninger, som ville være forbundne med et Anlæg, ville staa i Forhold til den Sikkerhed, man vil opnaa for denne Sum. Men paa den anden Side har Udvalget dog troet, at Sagen er af den Betydning, at den forstjener en nærmere Undersøgelse, og foreslaar derfor Andragendet henvist til Indenrigsministerens Overveielse, idet man antager, at Ministeren hverken vil savne fornødne Kræfter til at lade foretage et Skjøn derover eller Pengemidler dertil. Nærmere skal jeg ikke udtale mig derom, navnlig af den Grund, at der hverken foreligger Tegninger eller Overslag eller nærmere Begrundelse fra selve Andragernes Side. Men Udvalget haaber, at Ministeren vil finde Leilighed til at lade denne Sag nærmere undersøge, hvorvidt der for en passende Beføstning kan bringes Noget ud deraf; det er denne nærmere Undersøgelse, man ønsker, at Ministeren vil skænke denne Sag. — Jeg kommer herefter til Indstillingen under Nr. 7, som angaar et Andragende fra Ritmester Døder, Langgaard ved Ødense, hvilket Udvalget foreslaar henvist til Krigsministeren. Andragendet omhandles i Betænkningen Nr. 30. De Herre ville heraf se, at Andrageren anmoder om en livsvarig Understøttelse, hvilket han begrundet dels paa sin betrængte Stilling, dels derpaa, at han har staaet i Militærtjeneste og gjort Tjeneste som Soldat baade i forrige og i sidste Krig. Han meldte sig som Frivillig i forrige Krig og gik frem fra menig Soldat. Efter de talrige Bidnesbyrd, som foreligge for Udvalget, har han viist sig som en meget brav, dygtig og hæderlig Soldat, hvilket ogsaa vises ved den Fremgang, han har gjort, idet han har svunget sig op fra menig Soldat. Som yderligere Bidnesbyrd i den Henseende tjener jo ogsaa det, at man vilde bevare ham for Hæren ved at lade ham gaa over i Linien; men da Familieforsøld være i Wien, traadte han tilbage til sin Eiendom i Slesvig. Ved Krigens Udbrud i 1864 meldte han sig